

یکشنبه 12 مرداد 1399-12 ذی الحجه 1441-2 آگوست 2020

برگزاری انتخابات مجلس خبرگان قانون اساسی (1358 ش)

برگزاری انتخابات مجلس خبرگان قانون اساسی (1358 ش) بعد از پیروزی انقلاب اسلامی و برگزاری اولین انتخاباتی که منجر به تعیین نوع حکومت و تشکیل جمهوری اسلامی در ایران گردید، بحث درباره تعیین قانون اساسی نظام در محافل مختلف گسترش یافت. از این رو پیش‌نویس قانون اساسی که از قبل به دستور امام خمینی (ره) نگارش یافته و متن آن توسط شورای انقلاب و هیئت دولت موقت مورد بحث و بررسی قرار گرفته بود جهت جلب آراء و نظرات مردم و اندیشمندان در 24 خرداد 1358 در روزنامه‌های کثیرالانتشار در 12 فصل و 151 ماده منتشر گردید. پس از آن و با تأکید حضرت امام مبنی بر تشکیل مجلس خبرگان بررسی نهایی قانون اساسی، لایحه قانون انتخابات جهت تشکیل مجلس خبرگان قانون اساسی به تصویب هیئت دولت و شورای انقلاب رسید. در نهایت بنا به تصویب دولت موقت، برگزاری انتخابات خبرگان قانون اساسی، در دوازدهم مرداد 1358 اعلام گردید و این انتخابات با شرکت گسترده مردم و انتخاب 75 نفر نماینده، برگزار شد. سرانجام این مجلس در 28 مرداد سال 58 با پیام حضرت امام افتتاح شد و به تدوین قانون اساسی پرداخت.

تأسیس، شه‌ای هماهنگی تبلیغات اسلامی (1359 ش)، برگزاری مناسبت‌ها، مراسم عمومی و راهپیمایی‌ها، سراسری کشور، علاوه بر تعظیم شعائر مذهبی، ملی و انقلابی، دارای اثرات بالقوه بالای فرهنگی، اجتماعی و سیاسی است که با بازتاب‌های گسترده بین‌المللی، وجهه مردمی نظام مقدس جمهوری اسلامی را به نمایش می‌گذارد. موضوع فعالیت مرکزی توانا و پویا برای تقبل مسؤولیت یاد شده و اداره صحیح و سازماندهی در جریان حرکت عمومی مردم، در قالب "شورای هماهنگی تبلیغات اسلامی" رسمیت یافت. شورای هماهنگی تبلیغات اسلامی، به عنوان مرکز هماهنگی، مشارکت و هم‌فکری تشکیلات فرهنگی - تبلیغی نهادهای انقلابی در حرکت‌های عمومی و فراگیر جامعه و اجرای طرح‌های تبلیغی مشترک و عمومی، انقلاب اسلامی را یاری می‌دهد. این شورا با تأیید حضرت امام و سرپرستی شهید حقانی تأسیس شد و در طول این مدت، همراه با شور و شوق وصف‌ناپذیر آحاد ملت به وظیفه پاسداری از حضور امت مسلمان ایران در صحنه انقلاب پرداخته است. در طول هشت سال دفاع مقدس و تا هم‌اکنون، این شورا، اساسی‌ترین نقش را در تدارک و برگزاری راه‌پیمایی‌ها، عظیم و سرنوشت‌ساز و تقویت و تحکیم حضور مؤثر آحاد ملت در مراسم‌ها، عظیم عمومی، بزرگداشت ایام‌الله و مناسبت‌ها، متعدد انقلاب اسلامی داشته است. این شورا با استفاده از این فرصت‌ها توانسته است به مقتضای شرایط و ضروریات، در خدمت به انقلاب اسلامی و اعتلای فرهنگ ملی، مستقل از جریان‌ها و جناح‌های سیاسی، تنها در خط امام، رهبری و نظام حرکت کند.

حلت استبداد بزرگ اخلاق، عالمه عارف، آیت‌الله "میرزا جواد ملکی، تبریزی" (1344 ق) میرزا جواد آقا فرزند حاج میرزا شفیق، عارفی کامل، عالمی عامل، سالکی و اصل و فقیهی گرانقدر بود. وی در تبریز متولد شد و پس از تحصیل مقدمات و سطوح به نجف اشرف عزیمت کرد و از محضر اساتید برجسته‌ها، چون آقا رضا همدانی، آخوند خراسانی، محدث نوری و آخوند همدانی استفاده نمود. میرزا جواد ملکی در سال 1320 قمری پس از مراجعت به ایران در تبریز سکنی گزید و در اوج مشروطیت به قم مهاجرت کرد. وی به تمام معنی اهل عبادت و تهجد بود. آیت‌الله بهاءالدینی، شیخ عباس تهرانی و حضرت امام خمینی از شاگردان برجسته‌ها، او می‌باشند. از مرحوم ملکی آثار ارزنده‌ها، از جمله اسرار الصلاة، المراقبات، اعمال السنة، رساله‌ها، در فقه و رساله‌ها، در لقاءالله به جای مانده است. این عالم ربانی سرانجام پس از یک عمر تلاش در راه تهذیب انسان‌ها در سحرگاه یازدهم ذی‌الحجه‌ها، سال 1344 قمری به دیار باقی شتافت و در قبرستان شیخان قم به خاک سپرده شد.

مرگ "وارن هارڈینگ" بیست و نهمین رئیس جمهور آمریکا در سال 1865م در ایالت اوهایو در آمریکا به دنیا آمد. وی در وارن گامایل هارڈینگ، بیست و نهمین رئیس جمهور آمریکا در سال 1923م سناتور شد و در این سال به عنوان بیست و نهمین رئیس ابتدا روزنامه‌نگار بود، ولی از سال 1915 تا 1921م سناتور شد و در این سال به عنوان بیست و نهمین رئیس جمهور انتخاب گردید. هارڈینگ مبتکر اعطای اجازه به زنان آمریکا برای شرکت در انتخابات بود. چرا که تا پیش از آن، زنان حق شرکت در هیچ یک از مراحل انتخابات در آمریکا را نداشتند. هرچند آمریکا در نیمه دوم قرن نوزدهم برای حل مشکلات اقتصادی خود به نیروی کار مهاجرین نیاز داشت، اما در دهه‌ها، اول قرن بیستم، ورود بی‌حساب مهاجرین به آمریکا باعث شد تا هارڈینگ دستور عدم پذیرش آنان را صادر کند. در این میان، دستگاه ریاست جمهوری

تهاجم نظامی عراق به کویت (1990م)

کمتر از دو سال پس از پایان جنگ ایران و عراق، از روز دوم اوت سال 1990م، با تهاجم نظامی عراق به کویت و اشغال خاک این کشور از طرف نیروهای عراقی، بحران عظیمی در خاورمیانه و خلیج فارس آغاز شد که تا پایان سال 1990م، کلیه حوادث و جریانات مهم دیگر بین ایران و عراق را تحت الشعاع خود قرار داد. در پی این تهاجم، کشورهای جهان واکنش تند و یکپارچه ای نشان دادند و شورای امنیت سازمان ملل متحد با صدور چندین قطعنامه درباره محکومیت تجاوز عراق و تأکید بر لزوم تخلیه بدون قید و شرط کویت از نیروهای متجاوز، سرانجام روز پانزدهم ژانویه 1991م را به عنوان آخرین مهلت تخلیه کویت از طرف نیروهای عراق تعیین نمود و بعد از این تاریخ، توسل به زور برای بیرون راندن نیروهای متجاوز را از کویت تجویز کرد. در اوایل سال 1991م، پیش از فرا رسیدن ضرب الاجل نیمه ژانویه 1991م، بیش از پانصد هزار سرباز آمریکایی و دویست هزار سرباز از کشورهای متحد آمریکا، علیه عراق در منطقه خلیج فارس متمرکز شده بودند. تعداد هواپیماهای جنگنده و بمب افکن متحدین در این عملیات، بیش از 1200 فروند و تعداد تانک های آنها قریب 4000 دستگاه بود. علاوه بر آن، بیش از یک صد کشتی جنگی در آب های خلیج فارس و اطراف آن گرد آمده بودند. با چنین تدارکی در منطقه که از پایان جنگ جهانی دوم به این طرف سابقه نداشت، شروع عملیات جنگی علیه عراق در صورت خودداری آن کشور از تخلیه کویت قطعی به نظر می رسید. با خودداری صدام حسین، دیکتاتور سفاک عراق از پذیرش اولتیماتوم شورای امنیت، حملات آمریکا و نیروهای متحد، در کمتر از 48 ساعت پس از انقضای مهلت، آغاز شد و در جریان این حملات، بی سابقه ترین خرابی ها و ویرانی ها به بار آمد. در این میان شورش میلیونی مخالفان صدام در عراق شکل گرفت اما نیروهای غربی که ادامه حکومت صدام ذلیل و شکست خورده را بر جانشینان احتمالی او که به دنبال حکومت اسلامی بودند، ترجیح می دادند، در حالی که ساعاتی تا سقوط بغداد باقی مانده بود، دست از حملات خود برداشتند و صدام با سرکوب بی رحمانه این شورش، نگرانی های آمریکا از این جهت را برطرف ساخت. در واقع حمله عراق به کویت که با چراغ سبز آمریکا همراه بود و به معنای موافقت ضمنی و یا حداقل عدم مخالفت کاخ سفید تلقی می گردید، بهانه ای بود برای حضور نظامی گسترده آمریکا در منطقه حساس خاورمیانه. به عبارت دیگر، آمریکا علاوه بر برخورداری از نیروهای واکنش سریع، توانست کل این منطقه را در اختیار گرفته و با تحکیم پایه های دول منطقه، به آنها در زمینه مواجهه با شکل گیری و رشد جنبش های اسلامی کمک نماید. از سوی دیگر، رژیم صهیونیستی نیز با حضور نظامی آمریکا در منطقه، ضمن احساس امنیت بیشتر، به جنایات خود ادامه داد. هاردینگ بیش از رؤسای جمهور قبلی در خدمت انحصارات مالی قرار گرفت. هاردینگ به بنگاه های بزرگ مالی امتیازات نامحدودی اعطا کرد تا کیسه های خود را از خزانه دولت پر کنند. پس از مدتی، شخص رئیس جمهوری به مثابه ابزار کار بسیار مساعدی در دست شبکه های انحصاری مالی قرار گرفت. هاردینگ صاحب شخصیت متوسطی بود و توانایی داوری مستقل نداشت. در نتیجه به نحو گریزناپذیری، فساد، اختلاس و ارتشا در عمق هیأت سیاسی رهبری آمریکا رخنه کرد. زد و بند بین بسیاری از رجال عالی رتبه و نزدیکان هاردینگ تا حد فضاحتی باری توسعه یافت و شخص رئیس جمهور را هم آلوده کرد. در این میان، وارن گامالیل هاردینگ در حالی که کم تر از سه سال از ریاست جمهوری می گذشت بر اثر سکتة مغزی در دوم اوت 1923م در 58 سالگی درگذشت و از افتضاحات ناشی از افشای عملکرد خود رهایی یافت.